Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُو جُو

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي .

د کتاب پیژندنه

دکتاب نوم: جُـوجُـو (نــاول)

لیکوال: نصیر احمد احمدي

د لیکوال بریښنالیک nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام بریښنایي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درې وه، سترګې یې رنې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلي رڼا پر بدنې لګېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون یې وهل شوی و.
پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سبکه یې ختلې وه.
تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلاکې زوروره ناره راوکړځېده!
_ادې!!!

* * *

په دهلیز کې ډېر ناړینه غږ واورېدل شو:
_یا الله، ملا صیب راغی.
ښځو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنې په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ږیرې لونګۍ یې ترلې وې.
یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
_نبض یې ښه دی.
لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_ملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وویل:
_له څه وخته راهیسې همدا سې بېحاله دی؟
ملک ټوخي واخیست، کځوړنې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
_بس! نیمه شپه یې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرۍ (واسکټ) له جیبه قلم را وایست، کوچنې چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاویذ په اوو سرو تړتو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.

ملک کاغذ ور واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رڼې کړې، د جارو غږيو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چيغه راغله:

ـ ملک لالا، تواب په سد راغی!

کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.

تواب په وېره يوې بلې خوا ته کتل...

ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټتر پورې يې ټينګ ونيو، په خوند يې وويل:

ـ توابه زويه! زه يم، ملک لالا دې

ويې ټوخل، يوې ښځې په بيړه توفدانۍ ورته ونيوله.

هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.

ملک په زوته وويل:

ـ بلا! وه بلا!

يوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:

ـ څه وايې ملک لالا؟

ـ زوی ته دې شېدې راوړه.

ښځه په بيړه له کوټې ووته.

ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخندل:

ـ اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته يو.

هلک هماغسې سترګې رغړولې.

ښځينه وارخطا غږ واورېدل شو:

ـ هه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې وروړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
ـ وڅښه !
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ باتوره زویه ! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
ـ بلا ، وه بلا !
ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:
ـ څه وایې ملک لالا !
ـ په کړاسي (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پیڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بېړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو ، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
ـ ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندې شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
ـ زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېوال‌ه یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر تټر پورې یې وموښه. له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ورواخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
ـ ادې ! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وويل:

ـيوه لوښت، ژوندى شى پر بستري ناست و، د پلاستيک غونډي روڼ بربښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې ګوتې درلودې، يوه سترګه يې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:

ـاه ! زويه ! ځينې خوبونه درانه وي.

د تواب تندى تريو شو:

ـپه کوران که درواغ درته وايم، په خپله مې وليد، د انګورو د پاڼو غونډې غوږونه يې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:

ـځم چې غوږ پاستى درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:

ـدا د توپ بازۍ له پاره ښه ځاى نه دى، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

ـتا توپ تر دېوال واړاوه، ته به يې را اخلې.

ـنه.

ټول غلي شول

يوه وويل:

ـتواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، يو هلک په بيړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې يې سره وروستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه يې د پخځې سر ته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوټې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلى کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوړه يې د يوې ونې څانګې ته سيخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نيمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپينه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقي شنې پاڼې يې سترګو ته ودرېدې، سر يې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.
په بيړه يې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.
کيڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته يې وکتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.
ځير شو، کوهي ته د کوزېدو زينه ماته وه.
تواب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خوا ته مخه کړه، درب شو، توپ يې پښو ته ولوېد.
تواب چيغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې کړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې ښنګ ته کړ، لوټه باد شوه.
باغوان ناره کړه !
_څوک يې؟
تواب د باغ د دروازې خوا ته منډه ور واخيسته، له مچلوغزې وار شوې ډبره يې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.
کور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد ، په چوتره کې ملک ناست و.
تواب کوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.
د هلک تبه شوه، پلار يې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.
سهار يې سترګې ورغړولې، سترګې يې رډې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.
کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو توري ډنګرې پښې راوتلې وې ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله
تواب په بيړه وويل:
_مالټې.
غولي ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.
ښځې وويل:
_ترتا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟
د تواب سترګې رډې راختلې وې.
ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود ، ورو يې وويل:
_په دې خوړموني (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې
تواب غولي ته کتل بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکۍ خولې ته نيولې وه، بوډا يو دم وخندل، له خولې يې سپين لوګی راووت، هلک يې تر لاس کش کړ، پر څنګ‌انه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

_اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لا يې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وويل:

_ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يو دم چيغه کړه:

_بلا، وه بلا!

ښځه په بيړه راغله.

بوډا ټوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

_بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

_له چا سره خو به دې نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وويل:

_هه!

تواب ورو وکتل، مور يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې را واړوله، سترګې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم ځوابونه ليکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد ، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:
_له مامه وبرېږه.
تواب د پوال ته ور وښوېېد.
قلم ولیکل:
_مرسته غواړم !
هلک په ماته ګوډه ژبه وویل:
_ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
_د یوه لیرې ستوري او سېدونکی.
هلک لړزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
_زړه دې غټ ونیسه
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوربوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت
ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
_ماته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
_هله نو، د ارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
_کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
_دا زموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خوا وو ته تر
غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وويل:
ـ سمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هيله لرم چې تر تا زړور انسان پيدا کړم.
يودم ورک شو.
تواب په بيړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نيکه يې په تېره بياتي د پزې وښته اخيستل.
کلا ته يې وکتل، پلار يې د تراکتور په ماشين کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلى کېناست.
غږ يې واورېد:
ـ تراکتور نه شي جوړولاى.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ يې وويل:
ـ تا خراب کړى دى؟
سپينه رڼا پر خپل ځاى را تاوه شوه، جُوجُو نرى سيم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وويل:
ـ ته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټين نرۍ شيشه لاندې را تويه شوه.
تواب چيغه کړه !
ـ له دې ځايه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوت...
هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه يې تر پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته يې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا يې زور ونيو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاوان مې نه خوښېږي، خو په یوه شرط، مرسته راسره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښیښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد ، جوړه شیشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سیم. له سرایه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی.
ببرته سپینه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وویل:
_ستاسو په حساب پوره دوې میاشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په رېږدېدلي غږ وویل:
_څه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر د سکرین غوندې لویه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نیم ګز، یا تر دې یو څه ډېر.
جُوجُو وویل:
_دا زموږ د مکتب مدیر دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې یې مه ووینې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشین کې دې اچوي.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په یوه ماشین کې ږدي، د غږ ماشین ورته وایي، اواز یې لوی عذاب دی، بنیادم یې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
_اصلي خبره پاتې شوه، زه باید پنځم صنف ته لاړ شم، د کامیابۍ یو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقیق کوم. ملګري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ایران ته لاړم، د مکتب یوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه یې ودرېد. بیا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور یم چې بل ځای پسې وګورم.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرین ورک شو.
ویې ویل:
_(نه) مه راته وایه.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

تواب غلی و...

ـخیر، زه به درته ووایم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وویل:

ـنو ته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـنو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـاوبیا؟

ـچې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

ـنو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـبس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور يې پسې ورغله، خو ده ويل چې نه وېرېږم. په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.

جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غوندې سکرين ته يې ګوته ونيوله، ويې ويل:

ـزموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.

ستاسو د ځنګ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې ووهه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له ځرخ سره به سپيني غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:

ـپوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟

هلک په حيرانۍ ورته وکتل:

ـډمان

ـله ټول کلي سره خپلوي لري؟

ـنه

ـمحرم دي؟

ـنه، خو په سيالانو کې يې نه ګڼو.

جُوجُو وخندل:

ـکوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اورو اخلم.

يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:

ـستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پياوړو ځوانانو ته نښېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکې خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يودم غلی شو، ويې ويل:

ـګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

_هغه چې ژېړه لونګۍ ترې، د بل سپین برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نیکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لوڼې او درې زامن.

_او تاسو؟

_زه او پنځه خويندې.

_ښه نو، اوس باید خپلې سفینې ته لاړ شم.

تواب په حیرانی وویل:

_سفینه؟

_ستاسو په چوتره کې مې یوه ګرده جالۍ ولیده، بس لکه ټوکرۍ، کورت یې لمر ته پکې ایښې وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

_نو چېرته ده؟

په غونډیو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چايو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو ، نيکه بر سر ، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل. بيا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چو په چوپتيا وه، کله کله به نيکه وټوخل، پيشو به ميو کړل، له غوجلي به د غوا رمباړه راووته.

پتنوس ورېږدېد ، يوې پېغلې پيالې پر غولي کېښودې، بلې توره چايجوشه راوړه.

د تواب پلار چايجوشې ته لاس وروغځاوه، پياله يې ورته ونيوله، نيکه يودم چيغه کړه !

ـبلا ، وه بلا !

د تواب مور په بېړه راغله، ودرېده، ټکرى يې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله يې وويل:

ـڅه وايي، ملک لالا؟

ـسترګې لري که نه، ساده چاى دې راوړى دى.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نيولې پيالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

ـخو ما نجلۍ ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ورکړه.

د بوډا تندى ترېو شو:

ـنو زه دوروا غ وايم !

ښځې منډه واخيسته، شېبه وروسته نيکه د شيدو له چايو ډکه پياله خولې ته نيولې وه.

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ يې وروکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وويل:

ـته وې؟

ناستو کسانو په حيرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو ، په بېړه ودرېد.

نيکه وويل:

ـپياله دې ډکه ده.

ـزړه ته مې نه کېږي. ناوخته دى، مکتب ته ځم.

کوټې ته يې منډه کړه، بکس يې را واخيست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـکه پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پايڅې يې لندې وې، دى په لنده شوتله کې روان و.

شاته ترلې بکس يې درووند شو ، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه وروړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري !
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وتوخل، د نوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـموږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپته ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــګوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو يې د رونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل
تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاريزونه وچ دي، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاريز به مو په اشر پاکاوه، بد يې اموخته کړو، تر څو به د نورو خيرات ته ناست يو.
د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.
جُوجُو په غوسه وويل:
ــدا چا وويشته؟
تواب مخامخ ګوته ونيوله، د چنار له څنګه ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل
د پيازو په شنو ډکو کې سپينه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وينه ودرېده، پختکه والوته.
جُوجُو پسې غږ کړ:
ــسمه ده، خو له انسانانو ليرې ګرځه!
جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ــپختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.
تواب وويل:
ــته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟
ــزما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغړوم.
تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.
تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.
جُوجُو په بيړه وويل:
ــپام
بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.
د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ کربوړی ډېر خواشینی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي يو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ېېلچې راپسې اخيستې وي، نسل يې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو کربوړي خطرناکه دي.
جُوجُو وويل:
ـ داسې انسان راوښيه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟
د هلک سر وځړېد.
جُوجُو وخندل:
ـ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، يوازې خپل ځان ته اهميت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.
تواب وويل:
ـ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوايان نه وای وربانديې ګران، شنه رشقه به يې نه ورته رېبله.
جُوجُو وخندل:
ـ خو د غوايانو نظر هم مهم دی.
تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته يې له لیرې سلام ورواچاوه، غوايي ته ودرېد.
جُوجُو وويل:
ـ پر خښتن دې ګران يې، تازه رشقه درته رېبي.
برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ غوايی ګيله کوي، وايي، ته خو انسان نه يې،نو بيا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟
هلک په بيړه وويل:
ـ ولې؟
تور غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوايي وايي، پلار يې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته يې سيخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
_سخت ناروغه دی، خو بايد څمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود ، ښښتن يې خيرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
_پوه شوې؟ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
_مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.
_ اه ګرانه ! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو ، کوړنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
_سپی وغړوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوره يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا كوږ تلو. چايجوشه يو دم سپكه شوه.

تواب وويل:

_ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_چاى دى؟

_هو.

_نو چېرته يې وړې؟

_زړه كلا مو تنګه ده، نيكه مې وايي چې ډېر يو، ګذاره مو نه پكې كېږي، نوې ابادي يې شروع كړې ده.

هلك د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ كړل:

_تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يو دم كوږ شو، پر ځمكه پرتې تورچاى پربووت، پورته يې وكتل، يوه ګردې سرې د كلا د دېوال پخځه تراشله

هماغه سرې وخندل:

_د ملک لالا لمسى ځوان شوى دى، له ډكې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب كلا ته ورننوت، دوو كاريګرو په خټه كې غوايي ګرځول

هلک توره چايجوشه پر غولي كېښوده. نيكه يې د لرګي پر زينه ولاړ و، لكه يې په پخځه كې تر پرې شوې سورې ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

_ملک لالا دې ولې لكښې ته سترګه پټه كړې ده، لكه خو تېوپک نه دى؟

تواب د دېوال سيورې ته د خرې پر كته كېناست.

جُوجُو وويل:

_په دېوالونو كې يې دا سورې ولې پرېښې دي؟

_د دښمن له پاره.

_له چا سره بدي لرى؟

تواب خپله ككرى وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه

ملک وخندل:

_ها زويه، چاى دې راوړو؟

تواب ورو وکتل، نيکه يې په احتياط له زينې ښکته کېده.

تواب ورغى، ورو يې وويل:

_ملک لالا، موږ بدې دار يو؟

ملک په حيرانۍ ور وکتل:

_نه !

نو په دېوال کې دا سورې د څه له پاره دي؟

بوډا وخندل، د هلک پر سر يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

_د ترېرونو له پاره.

روان شو، کاريګرو ته ور وګرځېد.

جُوجُو وويل:

_دا ټکى مې نوى واورېد، ترېرونه، څناورو ته وايا ست؟

_نه، د تره زامنو ته..

_نو هغوى ولې وژنئ؟

تواب خپل نيکه ته منډه ور واخيسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله يې وويل:

_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوى ووژنې.

لومړې ملک وخندل، بيا ناستو کاريګرو خندا ورسره بدرګه کړه.

يوه کاريګر وويل:

_هلک دى، ماغزه يې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړى راتاو شو، ږېره يې لنډه وه، غټې کڅوړنې سترګې يې درلودې،

تر سپينې زږې خولۍ يې لانده وېښته راوتلي ول.

ملک په خندا وويل:

_اه، سرمالمه، راځه.

د تواب غوږ وتخنېد.

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
ـ زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، بیا یې وویل:
ـ پوښتنه وکه!
ـ څه؟
ـ راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
ـ ښه، ووایه!
ـ معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته خیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ قناعت یې وکړ؟
په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:
ـ وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومنئ، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
ـ یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کاریګرو کې یوه ور غږ کړل:
ـ څه وايي؟
ـ وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخخه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
ـدا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږو تخنید، ځنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولي غږ وویل:
ـنیمه شپه ده.
جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
ـنن مې یو څه ولیدل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
ـمازیګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولیده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې ښکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.
ډېر شو، مرغۍ والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ رنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورۍ، سورۍ شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
. له چا به مې پوښتنه کوله بس، په باغ کې وبربدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړي شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو واړونه وربانديې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:

_وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...

جُوجُو وويل:

_له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډېر له ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې بربښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.

سيورې ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشينګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جُوجُو غلی شو.

يو دم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

_څوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

_زه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:

_باتوره، د خدای روی ومنه، د زنګو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کيڼ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په دې نيمه شپه به تر ښاره څنګه ځو ، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کيلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو ، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده ، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اورېد وغځېد ، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، يو وخت يې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګينې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مېنځ ته راغی،
تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب يې واورېد:
ــ په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مېنځه چيغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته وررروان ول.

* * *

نيکه په غوسه و ، سپکې سپورې يې ويلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نيکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې،وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نيولې کاغذ پورته ونيو ، په خشکه يې وويل:
ــ زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نيکه چيغه کړه !
ــ بلا ، وه بلا !
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ــ څه وايې، ملک لالا !
ــ دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور يې لړزې اخيستې وه.
ښځې په خواره خوله وويل:
ــ ملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !
ـدا سپی، په دې نه پوهېږې چې د ځمکې اسناد دي؟
ښځه لړزېده.
نیکه وویل:
ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.
ښځې له چوترې راکښته شوې، تولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:
ـد غواوو پښې وګوره !
تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.
تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لړګو لګېدله.
یو دم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.
تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.
تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.
هلک ببرته چوترې ته لاړ، د څنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.
تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې تومبلی لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کېږ لاس ته تاو شو، ښنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.
هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.
تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.
تواب وویل:
ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_پوهېږم.

تواب په غوسه وویل:

_خور مې غټه نجلۍ ده، خو ترا وسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

یوه سپینه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رنه ککرۍ کېناسته، جُوجُو وخندل:

_کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو یې وویل:

_ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

بیګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

_که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کیشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځي چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې د سترخوان ته کېناست.

نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتخنېد، جُوجُو وویل:

_بوډا ته ووایه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جتکه وخوړه، له چایو ډک ګیلاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:

_پام!!!

تواب وویل:

_نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وويل:
_نه شم کولای. نيکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
_خو زه بايد ورباندې پوه شم.
_نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نيکه د چيلم د ځکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د يوې ځينې دريځې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وويل:
_اوس يې وخت دی.
د باندې ووت، نيکه په چوتره کې يوازې ناست و، له خولې يې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ور ونه کتل د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وويل:
_ملک لالا ! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا يو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
_خوب دې ليدلی !
_نه، يوازې يوه پوښتنه وه.
بوډا چيغه کړه !
_بلا ، وه بلا ! ساده چای دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځينه غږ راغی.
_تيار دی، اوس يې درورم.
نيکه وويل:
_ګوره بچو ، په داسې چټياټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږديدلي غږ وويل:
_که ملالۍ مکتب ويلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به يې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
_زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کيسې راته کوې. ورک شه ! ! !
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبخښه.
تواب پر ترلی بستري کېناست.
جُوجُو وویل:
ـ مور دې بلا نومېږي؟
تواب په حیرانۍ ورته وکتل.
ـ نه
ـ نو نوم يې څه دی؟
د تواب تندی تریو شو:
ـ نه شم ویلای.
ـ ولې؟
تواب غولي ته کتل....
جُوجُو وویل:
ـ یوه ټکي ته مي پام شو ، ورې نجوني نومونه لري، زرمینه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بیا يې نوم بدلېږي. تورسرې، سیاسره، کډه، عاجزه، د حیوانانو مور ، بلا ... .دا ولې؟
تواب په غوسه وویل:
ـ دا مه راته وایه چې له نیکه وپوښته.
جُوجُو وخندل:
ـ اه، ګرانه ! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو که ورباندې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر یوووړ، یو دم يې وویل:
ـ راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچني زوی د پیازو له نریو ډکو څخه وابنه لیرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته يې وویل:
ـ پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
ـ نوي خو نه یو راغلي، باز میر.
ـ ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک یو دم ولاړ شو ، تواب يې تر ګرېوانه ونیو ، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلې سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه_دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
_پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې ایینې ته ودرېد، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
جُوجُو وخندل:
_نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه ور وکتل.
جُوجُو وویل:
_ټوکه وه.
تواب یو کتاب ور واخیست.
جُوجُو وویل:
_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!
تواب په خبره کې ورولوېد:
_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خوا ته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وخوځېد، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـ په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ـ په رښتیا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ زموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لوریې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شیبه د دېوال سیوري ته کېناست، د نوې کلا پخخه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سبکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړې لاس تاو کړ، د ښاه د خرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جُوجُو د رنو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیړه وویل:

ـ په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـ له څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ـ ښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بیړه وویل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوته یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ ! !
ډنګره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلي کونجي يې سړي ته ونيوله.
باتور له کلا ووت.
تواب ګړندي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.
تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته يې اورلګيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونګۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.
د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار د ېګ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخيسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.
تواب د تراکتور ټېلي ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.
تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګوکې يې د ډېګدان لمبه ښکارېدله.
تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څړېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.
وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.
پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:
ـ ستا يې تر خو؟
مېلمه په ډکه خوله وويل:
ـ تر لسو.
سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:
ـ درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
ـبس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د
تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې
وخوړه.
د تواب اوړه درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـمېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
ـدا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شپېه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
ـياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته
ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
ـڅنګه دي وموند؟
سړي په خوند وويل:
ـبس، چا راته وويل چې د بدي دار وورور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې
څېړۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پربوتم، د
کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته،
په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوړه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ـولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـنه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـ اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدې څه ته وايي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـ ګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـ نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو ، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـ یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـ زمری څه ته وايي؟
تواب وویل:
ـ یو حیوان دی.
ـ نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسېد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـ نه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره ، بد شکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـ ته به نه یې خبر ، بوی به یې ښه وي؟
ـ که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـ هوښیار به وي؟
ـ نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـ بیا خو دې نیکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـ وه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـ هېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چو په چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوجُو وويل:
_ښه نو، زمری مو د غیرت ننښه ده؟
هلک غلی و.
جوجُو وويل:
_په تاسو کې قتل خومره اسانه دی.
هلک په خبره کې ور ولوېد:
_خپل وار (بدل) يې واخیست.
جوجُو وويل:
_قتل ګلاب شاه کړی و، ورور يې څه ګناه درلوده؟
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_سر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړی نيکه کړی وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.
ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا
ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.
نيکه په بيړه وويل:
_توابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.
تواب کوټې ته ننوت، مېلمه د ېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د ګازډبې ته
لاس ور وغځاوه، تیاره شوه.
تواب وويل:
_ډزې په کلي کې دي.
د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:
_تا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.
د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مینځه کوکې راتلې.
تواب وويل:
_مه وېرېږه، په تاپسې نه دي راغلی.
ځواب يې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مینځ ته ورسېد،
خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر يو چا سپين ځادر هوار و، د ځادر يوه برخه په وينو سره وه. له ځنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نيغ کېناست، سترګې يې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بيړه وويل:

_دا دوي ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

_هله ! تنور وګوره !

تواب په حيرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

_په لښتو او خوشايو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته يې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه يې اورلګېت ونيو، ټيټ شو، له تناره يې لښتې راوايستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بيګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته يې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور يې چيغه کړه !

_دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_چټيات مه وايه !

مور يې وويل:

_ته بايد خطرناکه شيان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تريو شو:

_زه نه وم خبر.

خور يې وويل:

_نو پېريانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وويل:

_اه ! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اورېد وغځېد.

جُوجُو وويل:

_پوهېږم، بيځايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، د هر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ ځو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تواب هماغسې غلی و.

جُوجُو وويل:

_تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

_بلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.

جُوجُو وويل:

_هو رښتيا ! هغه سړی يې ولې ستا سو په کلي کې وويشت؟

_دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جُوجُو وويل:

پوه نه شوم؟

_له شاوخوا کليو سپين ږيري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.

د جُوجُو سترګه وځلېده:

_ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټيو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دوارې خواوې ځېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

_تا ته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وويل:

_اه ! ترا وسه خو سم نه شم ورته ويلای، خو دې مرکې ته مه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر د ېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځیني خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شیرو د کلا کیسه راواخلم. څو سپین ږیري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کیسې یې را اخیستې وې، توره، پټکی او شملې یې یادولې، ځانونه یې د دنیا تر ټولو خلکو غیرتي بلل.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـنو ته یې نه منې؟
جُوجُو وویل:
ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.
تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، یو کتاب یې را ویست، پاڼې یې واړولې، په غوسه یې وویل:
ـدا زموږ تاریخ دی، ورته وګوره، څو واري مو هندوستان نیولی، د ایران تر اصفهانه رسېدلي یو، د افتخار خبره یې نه بولې؟
جُوجُو وویل:
ـزه به د خپلو خلکو یوه کیسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې یو وازې یوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وایي، که یې څوک ونه خوري، نو ماغزه یې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پیدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستورې ته به پسې ځې، هلته شیشې ته ورته بوټي دي چې موږ یې نه شو لیدلی، دا بوټي مو یو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پایه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ویني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی باید د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي.
یوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را یاده یې کړه چې اور اخیستلو ته یې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه یې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ویل چې د نیکه مېړانه درته بس ده، نیکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه یو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را یاده کړه چې نیکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) یم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، یو مصرفي موجود یم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نیولې دي.
جُوجُو غلی شو، سترګه یې وځلېده او ویې ویل:
ـګرانه! په تېرو ویاړ بنه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم باید یو څه وکړي.
تواب غلی و.
جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وویل:
ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې لیکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حيرانی ورته کتل.
جُوجُو وويل:
ـډاډه يم، واسکټ او جامې دي هم له پاکستانه راغلې دي، پيالې ته وګوره، د ايران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نيکه ترلې ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غيرت نښې يې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن ياست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشايو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـد بشر د هوساينې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي ياست. که يوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه ياست.
هلک غلی و.
جُوجُو وويل:
ـپاتې کيسه واوره، سپين ږيري لا په غيرت کې غرېدل چې يوې زړې ښځې يو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګيډې ته لاس نيولی و او له درده يې ټوپونه وهل، يوه سپين ږيري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ويل يې چې له پرونه را ايسته يې داسې کرار نه و لېدلی، ځو ځوانان راغلل او ماشوم يې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
يوه بل بوډا بيا د خوب کيسه تېره کړه، ويل يې چې غم مه کوئ، بېګامې خوب ليدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کيسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه! په اټکلې ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نيکه غږ راغی:
ـبلا! وه بلا! ړنده يې! بيا دې ساده چای راوړی.
تواب په بيړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې درونډ شو، په بيړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وويل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

_هاغه مو سرټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم يو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه _صفر بايللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ورګډ شې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ورېد. يو دم د خړ پرتاګه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بيړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکراروله:

_پيری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

_تندی دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

_مات ياست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ، چوندۍ ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ور ګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوېه ووهله، پر مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپېلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه یې د تره چیغه راغله !
ـدا سپۍ مه راباندې وژنه ! مېره غواړي.
وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله یې لاس کېښود ، په رېږد بدلې غږ یې وویل:
ـد خدای روی ومنه ! غلې شه، که دې نیکه خبر شو ، خدایکه د ژوند څکه ورنه وکړي.
تواب وویل:
ـتره ناوې ! څه خبره ده؟
ځواب یې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، مور یې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو یې وویل:
ـهیلۍ یې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تړلې خوسکی د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شیدو د دارو د لګېدو غږ اورېدل کېده.
تواب وویل:
ـادې ! زما خبره دې وانه ورېده !
ښځې ورو وویل:
ـڅه یې کوې، خوارکۍ یې له اخه ټوخه واچوله.
ـولې؟
ـهیلۍ له کاریزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تږې ځوان مسافر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره یې ورې خور پلار ته وکړه، بس ! ! ! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بیړه له لندو خوشایو خپلې پایڅې ور ټولې کړې، په غوسه یې وویل:
ـمرداره شې ! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـد شیدو خونده یې نشته، خوسکی ور پرېږده !
تواب ټیټ شو ، پړي ته یې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وویل:

ـ دا نیمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونیو:

ـ راځه !

تواب په حیرانۍ وویل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتېي ګوتې په اندازه سپینه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـ زه یم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر څمکې یو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخیستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حیران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له یوه کوره د ځنځیر شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وویل:

ـ چېرته ځو ؟

ځواب یې وانهورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بیا د ګڼو نیالګیو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نیالګیو په مینځ کې یې لار وایسته، مخامخ یې وکتل، اوږه یې درنه شوه، ورمېږ یې کوږ کړ، رڼا یې پر اوږه پرته وه. تواب په بیړه وویل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو ؟

رڼا پورته شوه، دښته یې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وویل:

ـ هدیره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اه ګرانه ! له ژوندیو وو برېږه.
ـ خو تر هدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟
رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او څوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:
ـ دېخواته !
تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:
ـ دلته څه کوو؟
ـ یوازې دروازې ته ګوره !
تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په خړ دېوال کې لرګینې دروازې ته سیخه وه. تواب ورو وویل:
ـ ولې؟
ـ اه ګرانه ! حوصله ښه ده.
هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کوررړا راتله. یو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ یو ځوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.
تواب ورو وویل:
ـ دهقان دی.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ پوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کاریز اوبه د شپې هم په وار وي پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.
تواب وویل:
ـ ولې ناست یو؟
ځواب یې وانه ورېد. یو دم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولګېد، له دروازې یو سر راووت، یوې بلې خواته کوږ شو، پله نیمګښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وویل:
ـ ودې پېژانده؟
ـ نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتره دې دی.
تواب په بېړه له سترګو پانې لیرې کړې، څیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:
ـتره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟
جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.
جُوجُو وویل:
ـبس! همدومره.
د پانو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکارېدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ـتره دې یوې کونډې ته ورځي.
د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـاه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکارې.
تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.
جُوجُو وویل:
ـخوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته څکه سوکان ونیول چې یوه ترې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.
جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـباور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!
تواب غریو واخیست.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د یو چا په ظاهره مه غولېږه !
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وویل:
ـ غواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، باید هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد ، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وویل:
ـ تر دې ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهله.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی ځلور کونجه وړې ړنا ونیو.
جُوجُو وویل:
ـ دلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه ! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یو دم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د ځا پر ښېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د ړنو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یو دم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو ، سا یې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د ښېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د ځا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ اه خدایه ! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د ښېلر پر ژی کېناسته، پښې یې ځا ته ور وغځولې، ناځاپه یو غږ راغی:
ـ ادې ! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو ځلور ـ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ورواخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو ، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو ، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به یې زګېروی شو ، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پربوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یو ازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وره ژبه وویل:
_ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غریو واخیسته:
_نه ګرانه! خور ته دې خپه وم.
یودم یې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته یې په ژړا کې وویل:
_د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، ښځې پر خپل مخ ټکری ور کش کړ، په ژړا
کې یې وویل:
_اه ګرانه! د لیدو وړ نه یم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وویل:
_ولې؟
ښځې ځراغ ته ور پوه کړل، هماله د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه لیکې لیکې تغر پرېوته. ما یې
یو ازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
یو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه،
ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې
د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده
ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلې.
پیشو ته مې وویل:
_ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
_یو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، ګېډه یې نه ډکېده،
ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د
ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.
په خبره کې یې ور ولوېدم:
_خو هلته ډېر سپي دي.
پیشو هوښیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_زوړ سپی په اسانه موندلی شي، کينه پښه د رنه پسې اخلي. يوه شپه د يوه کور سره چرګه ګېډېږي وتښتوله، خو سرېي زاړه سپي ته توپک ونيو، ډز پر پښه ولګېد.
پيشو همدومره خبرې وکړې، په ادب يې له ما لار وغوښته او خپله مخه يې ونيوله.
زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته يې د حلالو شويو غوااوو پاتې شوې وچې ويني ښتلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.
سپي ښه خوله ترې وهله، را ياده يې کړه چې له کونګرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، يو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازيګر يې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ويشت، وېښته يې شکول، خو ګټه يې نه درلوده. د کليوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماين ختلی و، دوی په خپلو کې سره ويل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.
بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره يې دوکان خرڅ کړ او ايران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به يې په سختي موندله. وروسته يې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج يې ډېرې پيسې غواړي.
جُوجُو غلی شو، پر غولي يې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب په غريو کې وويل:
_کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟
جُوجُو وويل:
_تره دې شرط ورته اېښی و، نن به يې پاتې دوه نيم زره افغانۍ هم ورکړې وي.
تواب يې په خبره کې ور ولوېد:
_تره مې بايد خپله سزا وويني.
جُو جُو وويل:
_اه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته يې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګي رنې کړې! مور يې ترخنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خيرنې پيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له څا بوکه را وايسته، څو لپې اوبه يې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ يې واورېد:

ـ وا وا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندې مردار مخ دې نيولی دی، خدای ته به څه وايې!

تواب ور وکتل، تره يې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـ دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يې د خولې خوند بد و، غرمه يې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې يې اوبو ته ور وغځولې، يو دم يې تلې وتنخېدې، ناره يې کړه، په بيړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

ـ زړه مې دې بوټ را وايست.

ببرته غلی کېناست.

جُوجُو وويل:

ـ چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بديږي.

جُوجُو وويل:

ـ ما يې فکر کړې!

تواب په حيرانی ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

ـ له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

ـ وليکه!

ـ څه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، درېو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه ، اوږد وغځېد ، مازیګر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه ، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمۍ کې غبرګې برستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پرررر ، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شببه ووته، پزه یې کش شوه ، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ...ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:
_اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !
_نو تا څه وکړل؟
_هېڅ ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پېټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سرې نیغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته ښسدو پرېووت.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_ که یې زړه درېدلی وای، بیا ؟
جُوجُو وویل:
_ځوربدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.
جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:
_له کونډې سره مرسته کوې؟
_هو
_نو یو بل خط هم ولیکه. دوه، درې تکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د پرش مرمۍ؟
دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
_بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جیبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته يې وکتل، پانې وې لاس يې ور وغځاوه، نری څانګه يې په دوو ګوتو کې ټينګه کړه، کړس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې يې ژرندې ته وکتل، رنګ د بوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نيولې وه.

تواب ورو وويل:

ـ جُوجُو؟

ځواب يې وانه ورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بيېره پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپينې سپوږمۍ ته پنډې وربځې ور روانې وې، له کلې د سپيو غپا راتله

پانې وخوځېدې، هلک په بيېره ولاړ شو.

جُوجُو وويل:

ـ زه يم.

تواب سوړ اسويلی وايست، بېرته کېناست.

سپينه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وويل:

ـ وختي راغلی يې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

ـ ببځايه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وويل:

ـ يوه ښځه مې ولېده، ماشوم يې د بلاوو او لېوانو په کيسو ويداوه، وېروونکې خبرې يې ورته کولې، ويل يې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ويده نه شوې، يوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه يې ملامت، ډاډه يم، مور يا انا به دې دا رنګه کيسې درته کړې وي، ځوک چې په ماشومتوب کې ووېروي، په لويوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، هغه د ژرندې رنګو د بوالونو ته وچې سترګې نيولې وې...

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمه وېرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو ښخږي.
تواب هماغسې ژرندې ته کتل...
جُوجُو وویل:
ـاه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ویده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتیا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، لیرې یوه چرچرک ناري وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وویل:
ـاوس یې وخت دی، تره دې باید راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـراځي!
ـډاډه یې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې ښځې چیغې کړې، تره مې بیا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ یې ژېړ و، مازیګر پلی کور ته راغی، نیکه ته یې وویل چې موټر عوارض پیدا کړي و، خرڅ یې کړ، په پیسو به یې بل موټر واخلي.
جُوجُو وویل:
ـنیکه یې قانع کړ؟
ـتره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې یې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټیټ کړ، پاڼې یې ورو له سترګو لیرې کړې، تره یې د ژرندې مخې ته ولاړ و، یوې بلې خواته یې په وېره کتل. وروسته یې د ژرندې پر ناوه یوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره یو دم چیغه کړه! زنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، په زوره یې وویل:
ـد خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!
جُوجُو یوه ځانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه یې پر غولي وموښله!
ـتوبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بیا به داسې نه کوم.
سړي یوه شېبه توبې وایستې، بیا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
_دا خو ډېر بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_له رسوايۍ ډارېده.
جُوجُو وويل:
_راځه !
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلې بنډله وو.
جُوجُو وويل:
_دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکې نظر ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
_زړه دې غټ ونیسه، زه درسره یم.
تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په لیخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا یې وکتل، یوه تیږه یې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته یې ونیوله او دروازه یې پرې وټکوله.
منډه یې واخیسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو، بیا یې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ یې واوېد:
_څوک یې ؟
وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.
جُوجُو وويل:
_یو ځل بیا !
تواب غلی ولاړ شو، داځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.
کونډې وويل:
_څوک یې؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوتې ته پام شو، ورو ايې خيسته او کور ته ننوته.
جُوجُو وويل:
_راځه!
تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
_زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وويل:
_مه وېرېږه. نه دې ويني.
تواب وويل:
_خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
_اه ګرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.
تواب دروازې ته ودرېد.
جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځېر ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم ځراغ ولګېد، تواب پربووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:
_دې خواته!
هلک ورونښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ورواخيست، ځراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.
بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر خنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:
_ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟
ښځې مخ ورواړاوه، يو دم يې غبرګه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دومره پيسې مې په ژوند نه وې ليدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وويل:
ـ اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به يې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وويل:
ـ ډوډۍ به ډېره وي؟
ـ هو زړه ! سهار به يوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ايسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند يې وويل:
ښايستې لورې، سترګې رنې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وويل:
ـ وګوره، پيسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نيولي بنډل ته وکتل، په زحمت يې وويل:
ـ چا راوړي ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته يې ورو وويل:
ـ نه پوهېږم !
چو په چوپتيا شوه، مور، لور او زوی پيسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ملايکو !
ټول غلي وو، يوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سيورۍ لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هډېرې تېر شو.
جُوجُو وويل:
ـ نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـ سمه ده، خه مه وايه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد
وغځېد. پورته يې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
_کور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسویلی وایست:
_نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وویل:
_بیا ژاړې !
_نه
_ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولیده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته ړنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:
_کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_اه ګرانه ! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
_اورې؟
_څه؟
_د ببلچې غږ
_هو، خو ډېر لیرې دی.
جُوجُو وخندل:
_دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وویل:
_نو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_راځه ! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.
دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم یې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا یو چا د کاریز اوبه اړولې.
تواب په بیړه وویل:
_دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت یې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د اوبو په غلا پسې راوتلی.
ـ اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.
ـ اوس خو يې وينې.
تواب غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.
تواب ته غوسه ورغله:
ـ د خدای له پاره، کوچې شنو تاکونو ته رمه ور پرې اېښې.
دواړه د پخځې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سر داو ناست و، پر دېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.
تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ ځينې نورې خبرې هم شته.
ځواب يې وانه ورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپين ښويه بوجان (زړي) ترې را ووتل، ختکي ته يې د تېره بوټ څوکه سيخه کړه، ختکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود، يو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې. لانده بوټي له بېخه راوتل.
تواب ستړی شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه رېبله. ورغی، په لوړ غږ يې وويل:
ـ پالېز مې دې له بېخه را وايست.
په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې سترګې يې له چخړو ډکې وې.
په سړه سينه يې وويل:
ـ په سد يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !
_تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !
د سړي تندی تريو شو:
_غټان په خپل نوم مه بوله !
هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:
_ها ! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.
سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.
يوه شېبه غلی و ، بيا يې يودم څمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټيټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.
سړي تبرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه !
_ته غل يې، تبره شپه دې د کاريزه اوبه اړولې.
د سړي له لاسه تبره ولوېده.
تواب وويل:
_تا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کاريزه سلامت شوا روز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !
سړي حيرانې سترګې ورته نيولې وې.
تواب وويل:
_په جومات کې يې وايم.
سړي يودم وخندل:
_ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.
بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلګون يې راوايست:
_هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.
تواب روان شو، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلګون ورته ونبوراوه.
د تواب بکس درونډ شو ، جُوجُو وويل:
_ښه دې ونه کړل.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_اوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوجُو وويل:
_اه ګرانه ! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جوجُو وويل:
_مکتب به څنګه کوې؟
_اول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جوجُو وويل:
_د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټ کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس درووند شو:
_دلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
_ولې؟
_سپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
_سپی دروغ وايي !
جوجُو وخندل:
_اه ګرانه ! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خرو لنډ لنډ ګامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.
د جوجُو غږ يې واورېد:
_د کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
_خو ماته خوند راکوي.
جوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه !
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
ـ چېرته؟
ـ دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو ، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وويل:
ـ د کورتو اخيستلو بانه نښه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير ، خو ډډ غږ يې وويل:
ـ څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
ـ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پانه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وويل:
ـ موږ رمه نه لرو ، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ تږی يم.
سپي وغرېد ، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ وويل:
ـ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ايښی و.
تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمخي کېناست، شاوخوا يې وکتل، څنګ ته خيرني بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل
يودم يې غوږ سوړ شو ، ورمېږ يې کوږ کړ ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.
تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه ، جُوجُو وويل:
ـ دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب يو دم وتوخل، له خولې يې نريو رڼو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وويل:
_بسم الله.
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروى شو، تواب شاوخوا وکتل، برستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برستنې يې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وويل:
_جار!
د تواب غوږ وتخنېد:
_لمسۍ يې ده، غونډل چيچلې.
تواب د برستنو خواته ورونښويېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي يې لاس کېښود، سوړ اسوېلى يې وايست:
_لکه له تناره چې دې را ايستلې وي.
تواب وويل:
_ډاکټر ته مو نه ده وړې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نيولې وې.
تواب وويل:
_غونډل خطرناکه دى.
بوډۍ يو دم ور وکتل:
_ته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
_ما، ما
بوډۍ وويل:
_ته بې څه نه يې، په غيبو پوهېږې، سپى هم څه نه درته وايي.
تواب غلى و.
بوډۍ د خواست په ژبه وويل:
_ها زويه، خداى دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې يو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه دېګ ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې د تواب تر مخې کېښود:
ـهاـ د یوې غرګې نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې درسره یوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ېبرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکې یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:
ـښه نو، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ـملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ...د تندې ګونځې دې بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ـڅه؟
غونډل انسان وژني؟
ـهو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یودم یې وویل:
ـاوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
ـبیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غتې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو يوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو ، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، يو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته يې خوله ورووړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حيرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وويل:

ـ ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

تواب ورو ولاړ شو.. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له ډېگ سره راووته.

تواب ورو وويل:

ـ نجلۍ بايد ډاکټر ته ورسوئ !

بوډۍ وخندل:

ـ جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پترې کړي.

يو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې بړستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

ـ ها ورته وگوره ! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ دخولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

ـ پياز مې په اور کې ايښی، بس ! چې خوړين شو ، پر غاړه به يې ور وترم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.

ډډ کوچيانی غږ واورېدل شو:

ـ دا ښوک دی؟

تواب په بېړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

ـ تږی و ، خو په بزرگۍ کې يې شک نشته، يوه چوف يې سنځله کراره پرې ايسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خيرن بالښت ته يې ولې ولگول، په ډډ کوچياني غږ يې وويل:

ـ ادې ! جونگۍ مې خرڅ کړ !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ یودم کېناسته، تواب ور وکتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وویل:
_خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
_همدا یو جونګړۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله !
_بلا ورپسې ! زنګي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای !
مېږې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په خوږ ډنګرو مېږو پسې روان وو. یوه یې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.
د کوچي غږ یې واورېد:
_مړی خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بیړه وویل:
_نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ ور واړاوه، په وېره یې وویل:
_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چیغه کړه !
_ګل اندامې ! دا چای زار زکوم دې پسې څه که !
ښځینه غږ یې واورېد:
_څوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې یې تکې سرې وې. بېرته کېناسته، څوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خواته کوږ شو.
تواب په څرېدلي سر ګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:
_هلکانو ته وګوره !
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل، بل د کوتي خلاصو پښو ته پړی ور اچاوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس یوه شوې چې کوچیان سخت ژوند لري؟

تواب یې په خبره کې ور ولوېد:

ـ زه څه خبر وم، په کتابونو کې یې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او لیکوالان یې لا په صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخندل:

ـ اه ګرانه ! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچیانو سره وم، ډېر څه مې لیکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وویل:

ـ شاعران او لیکوال دې یاد کړل، ما هم د دوی ځینې لیکنې ولوستې، خو زه ډاډه یم چې کوچیانو ته یې پر پاخه سړک د روان موټر له ښیښو ورکتلي دي، دوی له لیرې د هغې پیغلې کوچۍ تصویر را اخیستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله یې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې یې تللیو اغزیو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته یې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې یې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي لیدلې.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

ـ شرط تړم ! که په همدې شاعر او لیکوال یوه ورځ د کوچي پړستن هواره کړې، تر سهاره به یې سپږمې تېنګې نیولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وښتان پسې غواړي، دوی د کوچیانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته وواېې چې یوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به یې د تشناب کاغذ سپږمو ته نیولی وي. یوه شېبه یې د موټر له ښیښو یوه کوچۍ پیغله ولېده، سل مخه یې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه یې چونډۍ ور ولګوله:

ـ پوښتنه یې وکړه چې لیکوال او شاعران باید څه وکړي؟

تواب وویل:

ـ څه وکړي؟

ـ ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته باید د واقعیت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې ولیکي چې په لندو څوځو اور بلوي او سرې یې له لوګي ډکې دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چیچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جُوجُو وويل:

ـ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له رېښتينې ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالداری غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ مکتب راورسېد.

اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

ـ يوازې تفدانۍ پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوارګېلم کېښودې.

ملک وويل:

ـ ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښي بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:

ـ د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:

ـ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

ـ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال غلي وو.
ملک وویل:
_تو ابه زویه ! د جومات بام ته ور وخېژه !
تواب پر ختېنو زينو وخوت. شمال لور ته يې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ يې کوږ کړ، لمر يې سترګو ته سيخ شو، ښی لاس يې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ يې وويل:
_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
یوه کلیوال خوله پورته ونيوله:
_څو کسان دي؟
_نه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
_څوک دي؟
ملک وخندل:
_ياره مير احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنګه به يې وپېژني !
نورو کليوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکيو غچا شوه، مخ يې واړاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خيرنې خولۍ او سپين پټکې ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې تيتې نرۍ هليکوپترې راغلې، تکې توري وې، دښته يې په مخه ورکړه، له خپلو سيورو سره يو ځای تلې.
تواب ودرېد، چيغه يې کړه !
_نور هم راغلل !
له لاندې يوه کليوال په لوړ غږ وويل:
_موټر دي؟
_هو.
_څو دانې ؟
_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځبر يې دښتې ته وکتل، د مخکيني موټر ښيښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش مټ ولګاوه، يو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وويل:
ـچا نه و درته ويلي!
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـبمبرې (غومبسې) وې.
کليوالو وخندل.
ـتواب ويالې ته ور وګرځېد، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ور واچولې، اوږه يې درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ـڅه خبره ده؟
تواب په بيړه شاوخوا وکتل، کليوال ليرې و:
ـمرکه ده.
ـهغه د چرګو پر سر د مړې کيسه؟
ـهو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، تولو سپينې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وويل:
ـپه دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـنږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
يوه کليوال وويل:
ـوه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان ليرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
_غم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې څرېدلی سر ناست و.
تواب وويل:
_څه وخت راغلې؟
ځواب يې وانه وربد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وويل:
_دې ته نو انصاف نه شو ويلای.
تواب کېناست.
جُوجُو وويل:
_اجب منطق، قتل وروروکړ، په بدی کې يې خور لاړه.
تواب ورو وويل:
_په دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
_دلته مې ځينې ياد داښتونه ليکلي دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستوري دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
_ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوبدلي داني يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې ښيغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې یو څه خلاصول.
د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وارخطایې یې وویل:
_فکر مې وکړ چې انسان دی.
بېرته خپل ځای ته راغی، وربوزیې پر خاورو ولګاوه، سترګې یې پټې کړې.
ومې ویل:
_دا سړی څه کوي؟
سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اررږمی یې وایست، په خوبولي غږ یې وویل؛
له خوبه مې مه باسه!
مجبور مې کړ.
سپي په پټو سترګو وویل:
_څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیاني یې ولګولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د لمر په واسطه یې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې پیسې شمېرلې.
جوجُو غلی شو، رڼا ته یې لاس ور وور، ویې ویل:
_بله پانه مې راواړوله.
د تور ستوري دیارلسمه:
سهار وختي مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیړه د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهارۍ مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هیلۍ مې ولیدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سړک خواته ورشه.
هماغسې مې وکړل، دوره لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر ترل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاتې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، او ړدې ړبرې یې درلودې، یوه یې د موټر بټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سیم ټولاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

_دې ته وایي وطندوستي.

تواب رنځا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې تڼدې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوړ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لګی یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

_کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

_د خپلو یاد دښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوی او ګيدړه مې وغړول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېرې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاری يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل. يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکي پرېښې ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې ورې ټوټه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه يې پر ورو تيرو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خرې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ورونو يې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب رډې سترګې ورته نيولې وې.
جُوجُو وويل:
ـ بله پانه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که دروا غ درته وايم، خدای مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې ببرته درنه کړې...)).
اه! دا خلک څومره پر يو بل بې باوره دي.
يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس! سپېره وړه، وربښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې داسې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل ښېښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې واچوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېګا يوه پاچاهي ړنګه کړي او بله جوړه، اه ! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جوبې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تریو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ !

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د وړو کندو بېځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا ؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونه ويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو بېځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې بېګار به ورې.

ـ واضح يې کړه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دلته پر دهقان نور شرطونه هم ابېنودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....
تواب په بیړه ولاړ شو، ببل یې ور واخیست، جوارو ته اوښتې او به یې وتړلې.
جُوجُو وویل:
ـ ببګا ډېر بې خوبه وې.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ ببګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې! ځان وژنې.
تواب په رډو سترګو ورته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ نجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلې پراته وو.
نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ یې توري لیکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و.
د مورک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوې غار ته ورننوتم، یوه کوچنې مورک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه ور وهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولې و.
ماشوم مې په لوږه نه لوربده، پلاستیک ته مې لاس ور وغځاوه، خو د مورک مور یودم چیغه کړه!
ـ پام!
په حیرانۍ مې ورته وکتل.
د مورک مور وویل:
ـ زهر دي.
لاس مې راټول کړ.
د مورک مور وویل:
ـ په دې زهرو موږکان وژنې، خاوند مې تېره میاشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شېبه وروسته یې په ګېډه درد شو، سیپن نس را واوښت.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـ نو دا زهر دلته څه کوي؟
د مورک مور وویل:
ـ لومړی مې زوی تر لکۍ ونیسه.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موړک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه یې وهل او د غنمو دانې یې غوښتې.
د موړک مور د وچې ډوډۍ له یوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ یې ور واخیسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور یې وویل:
_مازیګر مې د نجلۍ چیغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپینو پایڅو پورې یې توره خاوره ښکارېدله.
مور یې راغله، د نجلۍ سر یې په خپل ټټر پورې ونیو، پر خړو غومبورو یې اوښکې روانې شوې.
وروسته یې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ویل یې چې زانه چا خبره کړه؟
وړې نجلۍ په وارخطایۍ وویل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وره لور ولیده، غوا یې اوبو ته وروستله، زانې ته یې وویل چې په بدو کې یې ورکړې. زانې چیغه کړه، له اوږې یې منګی ولوېد او د کور خواته یې منډه راواخیسته.
د زانې پلار یوه شیبه ولاړ و، بیا یې د ابدان ځوښکي ته بدنۍ ونیوله، اودس یې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ یې وهلې.
مور یې په خواره خوله وویل:
_قسمت به دې همداسې و.
زانې یو دم چیغې کړې:
_ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځایه راووتم.
موړک غلی شو.
ومې ویل:
_ټوله کیسه راته ووایه.
موړک چیغه کړه !
_مه !

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.
د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوی یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل،
خو لا یې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.
د موږک مور وویل:
_تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټین بل و، زاڼې ناولي
لوښي پرېمینځل. د جارو تر شا پټ شوم، زاڼې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې یې د لاټین رڼا
ښکارېدله.
وروسته یې ډک تشت پرېولي لوښي د اور خونې ته یوړل، پسې ورغلم، زاڼې د ټکري پیڅکي ته ور
لوېدلي غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستیکي خلطه پر غولي
کېښوده. کیناسته، دغنمو رنګ شویو دانو ته یې وکتل، یودم یې چیغه کړه.
زاڼې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګیو واخیسته، پورته یې وکتل او لاسونه یې لپه کړل.
ما یې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه یې اوښکو وهلې و.
بیا یې پلاستیکي خلطه ور واخیسته، ورغوی یې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته یې ور ووړ،
ناڅاپه کړپ شو، ژر یې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستیکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونیو او غار ته مې راکش کړ..
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور یې زاڼې ته په غوسه وه چې په لوړه وید بدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې یې د پزې وره، سره څوکه یوې بلې خواته کوله، پوه شوم
چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
یو دم پیالې وکړنګېدې، ورغلم، زاڼه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستیکي فرش څنډې یې
واړولې، پریمینځلي لوښي یې سره تیت کړل، تاخچه یې وکته، یو دم یې کوکه کړه، د مرچو او
مالګې ډبلې یې لاندې راوغورځول، کونج ته غلې کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، لیرې د بایسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ
لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وویل:
_نیکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغږ کړل:

ـهو ! خیریت و؟

ـد حاجي ستار د لور جنازې ته يې غوښتی.

ـکوم ستار؟

سړي پر بايسکل پښه واړوله. په تګ کې يې وويل:

ـد ړنګ کاريز د کلي.

تواب ودرېد ، چیغه يې کړه !

ـکومه يوه؟

د سړي غږ د بايسکل د ټيم له ټکا سره ګډ شو:

ـهغه چې پرون يې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وويل:

ـاه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کړه شوه.

نیکه چیغه کړه:

ـړوند يې، درۍ دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته يې وکتل، سترګې يې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو ، چلمچي يې تش کړ ، اوبه يې درنه شوه.

تواب په غوسه وويل:

ـبدنۍ د ناستې ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـبيړه لرم، بايد خبرې وکړو.

تواب وويل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:

ـڅه ! څه مې نه دې ویلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نیکه چیغه کړه !

ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه بنځینه وارخطا غږ راغی:

ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.

چو په چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.

نیکه په غوسه وویل:

ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ وتخنېد ، جُوجُو وویل:

ـورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وویل:

ـچوپ !

د تواب پلار یو دم چیغه کړه !

ـخره !

سرې چیلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب تېټ شو ، چیلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښي پښې کش کړ، تواب غبرګې څنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.

نیکه چیغه کړه !

ـمه ! هلک دی.

د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وویل:

ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.

تره یې چیغه کړه !

ـمخ دې تور، تېلو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخيسته، کوټې ته لاړ، په تياره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشينی غږ يې واورېد:
ـ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وويل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه يم.
تواب چيغه کړه !
ـ دا وخت نو د پوښتنې و ؟
جوجُو وويل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نيغ کېناست:
ـ ولې؟
ـ تحقيق مې خلاص شو.
ـ بيا به دې وو ينم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځايه د غږ ماشين هم نه دی. خو تا زحمت راسره وايست. منته.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شا وخوا يې وکتل، په تاکونو پورې لا يوه، نيمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چيغه کړه !

_اررې !!!

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکې يوه لويه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده،

پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر يې وځړېد، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ، پر خاورو يې څو ليکې وايستې.

ژنګ ته يې وکتل، يو دم يې چيغه کړه، تر پولې يې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ يې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

_له ما خو دې زړه وايست.

جُوجُو غلی و.

تواب وويل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم !

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وويل:

_غوږونه مې درانه دي، ستا سو په حساب درې ساعته د غږ په ماشين کې وم.

تواب د جُوجُو تر ژنګ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترګه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وويل:

_د ځمکې د کرې له ژنګه تېرېدم، را په ياد شوې.

تواب په حيرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وويل:

_کور ته مو ورغلم، نيکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل يې. بيا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ويل يې چې باغ ته يې پسونه بيولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په بنې اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې ټکان ورکړ، ویې ویل:
ـ په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وویل:
ـ منی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چیغه کړه!
ـ منی دی.
جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:
ـ دومره هم نه.
غلی کېناست. ویې ویل:
ـ جزا یې راکړه.
تواب په حیرانۍ ور وکتل:
ـ ولې؟
ـ نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وویل:
ـ څه؟
ـ تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـ تحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:
ـ مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولیدې، او سیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه یوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ویې ویل:
ـ د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پانګه جایزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:
ـ پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدیر شنه سترګه وربېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
ـ د جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلي یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.
پوپو وویل:
ـ داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجوني وې، مور به یې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ جُوجُو لیکلي چې دې خلکو مینه نه پېژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو یو دم وخندل، غلی شو، ښښنه یې وغوښته، ویې ویل:
ـ دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له یو بل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شړېدلې وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسې یې ځای ور پاکاوه، وروسته یې تشناب ته یووړه او په خپلو لاسونو یې پرېمینځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې ان یوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې اورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښۍ) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!
ـ د قسمونو په اړه يې څه وايې؟
ـ قسم خپل شخصيت ته تاوان ګني، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر يو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب ، ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.
يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه وليده، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټاير لاندې وه. مور يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې يووړ. د پوليسو موټر ودرېد ، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وويل:
ـ د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنګه رويه کوي؟
ـ اه! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي. دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایې... له مینځه وړي ! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

ـزه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید ، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد ، زنګون یې وینې و ، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلا وه.

هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو ، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـنه پوهېږم ! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

ـتلی شې.

پوپو له اداري ووت.

مدیر د فکر د پانې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

ـجُوجُو په دې ستوري کې لومړنی کس دی چې دروغ وایي، ځکه نو باید سخته جزا وویني. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و ، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب اداري ته برقي عکسونه ور ولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو د بوال ته کتل.

د تاریخ استاد پر د بوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

ـدا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وویل:

ـد تحقیق په وخت کې مې واخیست.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېړ پیاز راځړېدل.
استاد وویل:
_دا؟
ځواب مې ورکړ:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي یې سره جنګول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.
ومې ویل:
_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.
بل عکس راغی، کوچنې کوچې هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته یې ښځو خوشایې تېل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدیر وویل:
_بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاریخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:
_ټول دروغ دي
په خبره کې یې ورولوېدم.
_تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟
مدیر چیغه کړه!
_ادب.
غلی شوم.
د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:
_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږي او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم اور په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په دریو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رښتيا وو ايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له ټيوټا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:
ـ اوس نو مه وايه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخندل:
ـ کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.
يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
ـ مدير صاحب! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خيرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښ ګرد ګرد خوشايي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې ليدلې وو، دا يې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدير ولاړ شو:
ـ پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غړ په ماشين کې اېښودل.
چيغه مې کړه!
ـ نه يې منم!
د ستورې پېژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه يې را واړوله، ورو يې وويل:
ـ اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ويل:
ـ خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر رڼا د هسکو تعميرونو ښيښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولې موټر روان ول.
استاد وويل:
ـ دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له يوې برخې واخيست.
بل عکس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مينځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومې ويل:

ـ تا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخندل:

ـ اه ګرانه ! د خوارو انسانانو عکسونه هم را سره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سري ليوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

ـ دا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

ـ دلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

ـ دلته ګنه ګونه ده، په سلګونو ښوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدير چيغه کړه !

ـ بس دی ! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـ په خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.

جُوجُو غلی شو. تو اب ته يې وکتل ويې ويل:

ـ د غږ د ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، او س يې له سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_دلته تحقیق کوې؟

جُوجُو وخندل:

_اه ګرانه! بیا مې مه شرموه.

ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای شئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library